

El pare ja m'ha portat altres vegades, a passejar per aquests voltants. Sempre m'ha agradat venir, de tant en tant, a aquest lloc tan bonic i tranquil.

Quan veníem, el pare sempre mirava si ja havia nascut el sembrat, si hi havia perdius pels marges i bancals, o si els roures feien bona cara, i mentrestant, jo empaitava animalons, olorava flors de mil colors, jugava amb les pedres o corria pels camins.

Però un dia d'aquest estiu, la mare va cridar: - S'ha posat foc !!

De casa estant, vam veure moltíssim fum i com tot cremava: trossos, marges, cabanes, boscos, matolls... La mare va dir que havien mort molts animalons.

Tots volem que tornin a córrer els escarabats i les sargantanes, i que volin ocelles i papallones, i que a la primavera vinent hi hagi altre cop flors a les vores dels camins.

El pare diu que els qui estimem aquest país hem caminat fins aquí per esborrar l'empremta del foc i començar a sembrar les llavors que han de fer reviure aquesta terra.